

BUỔI TẮT NIÊN MỪNG XUÂN CANH DẦN, 2010

CÂU LẠC BỘ THIÊN THƠ VNHN.

Ngày 3-1-2010, anh em đã chuẩn bị vui xuân nên đã hoãn buổi thuyết trình có đề tài thảo luận mà thay vào đấy bằng buổi xướng họa thơ và câu đối rất tự do, phấn khởi, hào hứng từ 1 giờ mà mãi đến 6 giờ tối mới ra về với lời hứa hẹn đầy nhiệt tình “*múa bút không nương tay*” vào ngày 7-2-2010, buổi họp tắt niên.

Ngay ngày hôm sau, Email tới tập trao đổi qua lại như mắc cửi, kể xướng người họa, kể tung người hăng, ồn ào náo nhiệt hẳn lên, trời càng lạnh “các đấng thi nhân bất đắc dĩ” càng mạnh dạn ra tài “*luơng đồng*”, không e dè, không nhường nhịn như trước nhưng chân tình càng tỏ lộ trong lời thơ, câu đối thì sự gắn bó càng đầy ý thơ điệu nhạc.

Sáng ngày 7-2-2010, chưa đến 8 giờ sáng nhà thơ Vô Tác Thi Nhân đã điện thoại dự nhà thơ Dương thanh Phong kiểm điểm xem đã đầy đủ giao kéo, muông, ly, bánh chưng, giò, Hoa lan, hoa đào đã cho vào xe chưa? Rồi đến nhà thơ Trần ngọc Quỳnh và Nhà thơ Hà Việt Văn cũng đều nhắc nhở nhau trên điện thoại về việc thơ phú, câu đối mang đi dự hội Tết Tắt Niên. Tuy hội Tắt Niên khai mạc lúc 1 giờ chiều nhưng những người nói trên đều hẹn gặp nhau ở trụ sở trước 12 giờ trưa để trang trí và chuẩn bị cho “*bữa tiệc tắt Niên*” con Cọp được chu đạo.

Chúng tôi đến trụ sở Câu Lạc Bộ Thiên Thơ vào lúc 11 giờ 40 đã thấy ông Trần Ngọc Quỳnh đang khệ nệ khuân những đồ linh kính khăn bàn, lò điện để hâm nóng thức ăn và những khung để những bài thơ, câu đối, lên lầu, ngoài hành lang, trụ sở CLB vì phải chờ nhà thơ Dương thanh Phong mang chìa khoá trụ sở đến mới vào bên trong được. Chưa kịp hàn huyên với ông Quỳnh thì xe ông Thanh Phong đã đến đậu ở dưới lầu ngay chân cầu thang, anh em vội chạy xuống giúp ông bạn già mang đồ ăn thức đưng, cây kiềng lên lầu và mọi người bắt tay vào việc trang hoàng, chỉ vài phút sau ông Hà Việt Văn cũng tay sách sách mang: nào khung, nào ảnh nào radio casset DVD.. Ông Vô Tác Thi Nhân gọi điện cho biết ông đang trên đường Bolsa mua trà ngon nhưng bị kẹt xe ở đó không về được.

Nửa giờ sau thì trên tường những bài thơ đóng khung được treo lên kín cả tường, những câu đối cũng được đóng khung để vào giá chỉ để câu xướng nhưng những câu họa thì đã được che đi chờ giờ “*hoàng đạo*” mới mở, đặc biệt là có bảng lồng kính hình chữ nhật do nhà thơ Hà Việt Văn thực hiện, bên trái để chữ “*Câu Lạc Bộ Thiên Thơ*” màu đỏ viết trên nền trắng, theo lối thư pháp riêng của nhà thơ Hà Việt Văn khiến lò lộ nét bút điêu luyện, giữa vẽ một chậu cảnh trên hai cành chót vót có đôi chim: một con xòe cánh, một con khép cánh, mở đang hé ra như đang nói với nhau những lời âu yếm, xuân tình, từ gốc cây vẽ chum nho màu xanh xen lẫn quả ứng hồng, bên phải là bảng ghi danh sách hội viên của CLB Thiên Thơ.

Phía dưới là một đoá hoa cúc trắng và một nụ hoa màu hồng duyên dáng, một đoá hoa đàn tiếu, khiến ta nghĩ đến các cô thiếu nữ dậy thì, trinh khiết:

*Tuổi hoa, vừa chớm trắng tròn
Bướm ong cũng đã, xong còn lảng xa.*

Trích trang 61 trong “*Chuyện Tình Phạm Lãi Tây Thi*” của Dương thanh Phong Về phần ẩm thực thì có thêm hai người đẹp: nhà văn Nguyễn thị Mất Nâu, và người yêu thơ Đặng Trang Kim phụ giúp cắt bánh chưng, giò, thịt gà, bánh cuốn, mắt kẹo, trà, dưa..

Người nào việc nấy nên lúc hơn một giờ thì mọi việc đều hoàn tất, mọi người an tọa. theo hai hàng ghế sắp theo hình chữ T giữa là những chậu hoa, trước mặt là những đĩa lớn đựng thức ăn, mỗi người đều có riêng một đĩa giấy, muông và nĩa, ăn uống thỏa mái, tự phục vụ, vừa ăn vừa đàm đạo văn chương thi phú.

Sau khi mọi người đã an tọa, nhà thơ Hà Việt Văn khoan thai đứng dậy nói:

Thưa anh chị em,

Hôm nay, buổi họp tất niên của chúng ta rất đông đủ, lại còn thêm một số tân khách người từ San Diego đến, kẻ thì ở những khu kề cận gần đây. Chúng tôi rất lấy làm hạnh được đón tiếp quý vị. Và sau đây chúng tôi xin giới thiệu nhà thơ Dương thanh Phong, người sáng lập ra Câu Lạc Bộ Thiền Thơ có đôi lời chúc mừng quý vị.

Tiếp lời ông Hà Việt Văn, Nhà thơ Dương thanh Phong phát biểu:

Thưa quý vị, thưa anh chị em,

Hôm nay trong không khí tung bừng nao nhiệt đón xuân trong phòng này tuy đơn sơ giản dị nhưng đầy tình dân tộc nghĩa đồng bào, ngoài bánh chưng xanh, câu đối đỏ theo tục lệ cổ truyền chúng ta còn có những bài thơ treo trên tường của chính chúng ta sáng tác, khiến lòng tôi không khỏi sao xuyên mà nhớ đến những buổi mừng xuân cách đây khoảng sáu bảy mươi năm trước, trong một tú đường đầy xác pháo, hoành phi câu đối lủng lẳng treo trên những cột nhà, ở một làng hẻo lánh kia ở miền Bắc Việt Nam trong một không khí êm đềm thịnh trị. Người người quần áo mới, mặt mũi hớn hờ đón mừng xuân, chúc tụng nhau những lời lẽ rất chân tình, thành khẩn tin tưởng những lời chúc phúc đó sẽ đến với mọi người trong họ ngoài làng. Nhà nhà đầy khách, họ nội họ ngoại thăm hỏi nhau, đánh bài đánh bạc để bói xuân, tổ tôm tam cúc, ai ai cũng vui vẻ cười nói, không ai cầu kính sợ sui cả năm, trẻ con thì thật vui, xúng xính trong những bộ quần áo mới, túi rủng rinh tiền lì xì, tự do tung tăng nhảy múa, ăn nói, vì không ai lại la rầy trẻ trong ba ngày tết cả.

Tuy nhiên những cảnh nên thơ đó bây giờ nó đã thành dĩ vãng xa xưa, dù rằng ta có về Việt Nam ăn Tết chẳng nữa, về ngay cái làng hẻo lánh xa xưa kia chẳng nữa thì cái nét văn hoá đặc thù ấy cũng không còn nữa vì đã bị người ta cố tình hủy diệt tuy cũng có bánh chưng xanh câu đối đỏ, cũng chúc tết lì xì, nhưng chỉ cái xác không hồn, hồn dân tộc Việt không còn ở đất Việt nữa, nó đã theo chúng ta di cư đi khắp mọi nơi trên thế giới rồi. Cha ông chúng ta thường nói “ *Con dâu cha mẹ đờ*” quả không sai.

Thưa quý vị,

Chúng ta đang đón xuân trong bầu không khí đầy tình người, đầy tình thơ ý nhạc, tự do, tự tại, mặc sức tung hoành ngọn bút lời văn, không đố kỵ, không kiêng cử, dù ở hải ngoại chẳng nữa thì ta cũng cảm thấy thỏa mái tâm tư trong phòng họp nhỏ bé này vì đã tìm thấy được “ *hồn thơ ý Việt*” trong không khí nơi đây mà chúng ta hằng ấp ủ đến nay nó đã thành hiện thực.

Quả thật vậy, thưa quý vị,

Xưa nay người ta đi học để có một nghề nuôi sống mình như bác sĩ, kỹ sư, giáo sư, thợ mộc, thợ nề, họa sĩ *nhưng chưa thấy ai học làm thơ để làm kế sinh nhai*. Nhưng chết nỗi người ta thường nói mỗi người Việt là một nhà thơ, quả không sai, vì ngôn ngữ Việt vốn chứa đựng những âm thanh lên xuống đầy nhạc tính, cho nên những người nông dân không biết chữ mà vẫn sáng tác được những vần thơ bất hủ: ca dao tục ngữ. Người Việt là người đa cảm đa sầu, dễ xúc động trước mọi hoàn cảnh của thiên nhiên, của điều thiện và bất thiện của con người, nhất là trong hoàn cảnh chiến tranh, loạn lạc, bất ổn, tù đầy

cải tạo, vượt biên, vượt biển, đói rét, chết chóc, đã xảy ra trong vòng 65 năm qua do bọn côn đồ cộng sản gieo rắc cho dân Việt ta, đó là những đề tài vô cùng quý giá, bất tận với những chất liệu thi ca vô cùng phong phú, rúng động lòng người. Cho nên trong anh em chúng ta đây, hầu như gần hết đều là những nhà thơ phát sinh từ ngục tù cộng sản, trước khi đi tù thì chưa hề biết ngâm nga vài câu thơ con cóc như trường hợp nhà thơ Tha Nhân với tập thơ “*NHƯ MỘT GIỌT NƯỚC*” viết để giải tỏa hay chính kẻ hèn này ở trong tù cũng viết được hai thi phẩm: “*TÌNH NGƯỜI HOÁ NGỤC*” tuyển tập và “*CHUYỆN TÌNH PHẠM LÃI TÂY THỊ*” một trường thiên thi phẩm dài 3478 câu lục bát, không bút giấy mực, khi sang Mỹ mới xuất bản, hơn thế nữa nhà thơ Đông An Hồ chỉ có nghe những người vợ của những sĩ quan cải tạo (SQQLVNCH) kể lại mà cũng viết được tập thơ trường thiên dài 3576 câu lục bát với nhan đề là “*NỖI LÒNG CHINH PHU CHINH PHỤ*”

Tuy nhiên việc làm thơ đã xong còn việc bảo trì và phổ biến nhất là trong khi ở tù dưới chế độ cộng sản thật là thiên nan vạn nan. Nhưng cuối cùng cũng tìm ra được một vài người bạn chí thân với “*gan cóc tía*” gồng mình lên ngồi thưởng thức hàng đêm. Nhà thơ Hà Việt Văn kể rằng có quen biết một người bạn thường lên nóc nhà ngâm thơ cho chính mình thưởng thức. Và chính ông cũng có lần mê say ngâm nga thi phú đến nỗi rủ mấy người bạn thành lập một hội thơ khi cộng sản mới chiếm miền Nam nhưng chẳng được bao lâu công an đã mò đến “*hỏi thăm sức khỏe*” nhiều lần nên đành phải vất của chạy lầy người.

Ở đất thủ đô tỵ nạn này, chính Dương thanh Phong tôi cũng đã gặp những trường hợp “*ngâm thơ cười ra nước mắt*” số là cách đây vài năm có ông Đoàn viết Cường xin Phong tôi làm cho một vài thơ để đọc cho ngày nhân quyền mà ông ta tổ chức và cũng yêu cầu tôi bán vé ủng hộ cho một bàn ăn. Tôi nhận lời và làm một bài thơ nhan đề là : “*Nhân Quyền Việt Nam*” nhưng khi bữa tiệc đã tàn ông ấy mới nói với tôi : “*Ông đi đâu mà tôi tìm không thấy để ngâm thơ*”. Tôi thủng thảng trả lời: “*Tôi ngồi ngay trước mặt ông nhưng ông cận thị rồi nên tìm kính mà đeo đi*”

Đầu năm ngoái, năm 2009, ông Phạm Trần Anh tổ chức “*Đêm Tưởng Nhớ Các Người Đã Hy Sinh Cho Tổ Quốc*” cũng xin tôi đọc cho một bài thơ trong dịp này, tôi từ chối nhưng ông Nguyễn Tân Lạc nói giúp nên tôi nể mà nhận lời và cũng cố động cho mấy người đến tham dự. Khi tôi đến cuộc hội họp đã chuẩn bị bài thơ “*Khóc Cho Những Oan Hồn Uổng Tử Vì Nước Vong Thân*” để đọc nhưng lại được trả lời là chương trình quá nhiều nên không xếp vào chỗ nào để ngâm bài thơ được.

Tuy chẳng kiếm ra tiền, tuy chẳng ai “*thèm học làm thơ*” nhưng thơ vẫn cứ chảy nếu có “*tức cảnh sinh tình*” thì sẽ có thơ, ngay trong trường hợp nguy hiểm đến tính mệnh thì thơ lại càng chảy mạnh cho nên ***đã mang cái nghiệp thi thơ*** vào thân thì cũng phải tìm nơi mà phát tiết, mà phát triển món ăn tinh thần rất cần thiết đó, nhất là trong lúc tuổi già xế bóng, vì vậy thành lập Câu Lạc Bộ Thiên Thơ, *không phải là một việc cao hứng nhất thời mà chính là để thỏa mãn cái hoài bão đã có từ lâu của anh em* và cũng đã trải qua nhiều gian nan, cay đắng mới thành hình, tính đến ngày hôm nay CLB đã được chín tháng, với chín buổi sinh hoạt càng ngày càng hứng khởi và sinh động nhất là chúng ta đã có một chỗ mà “***tập ăn, tập nói, tập làm thơ, thảo luận***” tự do phát biểu dù ý kiến đơn sơ hay câu thơ mới tập cũng đều được mọi người tôn trọng lắng nghe, không bẻ phái, không đổ kỵ, không kỳ thị, không bằng cấp, không chức vị, tất cả chỉ là anh chị em trong Câu Lạc Bộ Thiên Thơ, bình đẳng, thân hữu, tương trợ, học hỏi lẫn nhau.

Cuối cùng tôi xin cầu chúc CLB chúng ta càng ngày càng phát triển trong tinh thần cầu tiến trong dịp xuân Canh Dần sắp đến và cũng xin kính chúc các anh chị em và quý quyến một năm mới dồi dào sức khỏe, vạn sự như ý.

Bây giờ chúng ta thảo luận theo vòng tròn như thường lệ, xin các anh em mới tham dự tự giới thiệu danh tính, chi tiết cá nhân, để dễ thân cận, còn anh em cũ thì tự do mang thơ phú mới sáng tác ra trình bày để anh em góp ý thảo luận, anh em chưa làm được bài nào mới thì tùy tiện, hoặc kể chuyện, đọc thơ, ngâm thơ...xin cứ tự tiện vừa thưởng thức ẩm thực ngày Tết vừa bàn luận văn chương chữ nghĩa tự do thoải mái và tự phục vụ, Ông Hà Việt Văn nhắc nhở.

Tiếp đến ông Việt chí Nhân phát biểu:

Thưa anh chị em, tôi sinh sống tại San Diego đã nghe và biết được chủ chương và mục đích của CLB Thiễn Thơ thấy hợp với lòng mình mong ước mà đến, xin được gia nhập và sinh hoạt với anh em trong CLB. Tôi tên là Việt chí Nhân, sở dĩ tôi đặt tên tôi như vậy là vì tôi quan niệm hễ là người Việt Nam thì đều là người cùng họ, cùng tộc dằng buộc nhau bằng những giây vô hình, đó là tình dân tộc bất khả phân ly. Tôi có tên do cha mẹ sinh ra đặt cho là Đào trọng Ngọ, con út trong một gia đình đông con, mẹ tôi là thứ thất của một huyện quan đời Nguyễn. Tôi là một tu sĩ Phật giáo nhưng đã lấy vợ và có con bây giờ tu theo thiên tông. Thích thơ ca xướng họa, đã làm hàng mấy ngàn câu thơ và có DVD ngâm thơ.

Ông Phạm Khắc Hàm tự giới thiệu:

-Tôi học ở Pháp về vật lý nguyên tử, khi về nước dạy ở trường Đại học khoa học Saigon, thích làm thơ và nghiên cứu triết học, tác phẩm đã xuất bản; một tập thơ “Dưới Góc Mai Già” bút hiệu là VÔ NGÃ và cuốn “Triết HỌC Lý Đông A” dưới tên thật là Phạm Khắc Hàm. Hôm nay tôi đến sinh hoạt với anh em, tôi nhận thấy đã học hỏi được một điều tâm đắc là làm thơ ra để cho chính mình đọc, tự thỏa mái với chính mình sau mới đến người ngoài.

Ông Tha Nhân đề nghị:

-Thưa giáo sư, xin giáo sư đọc hay ngâm cho anh chị em chúng tôi một đoạn thơ mà giáo sư đã sáng tác.

Cám ơn anh em, tôi có tật không nhớ lâu nên trong trường hợp đột nhiên ứng khẩu như thế này, tôi không thể đọc thông suốt một bài thơ mà chính tôi đã sáng tác mong anh em thông cảm..

Nhà thơ Dương thanh Phong xin bổ túc thêm về nhà thơ Vô Ngã:

-Ông Phạm Khắc Hàm, nguyên là sinh viên sĩ quan khóa I Nam Định, năm 1955 xin giải ngũ và được học bổng sang Pháp học.

Tiếp đến Cô Kim Trang phát biểu, để tỏ lòng ngưỡng mộ nhà thơ cao niên Việt chí Nhân, cô xin ngâm một bài thơ “TU SĨ ĐA TÌNH” của ông Việt Chí Nhân đã sáng tác:

Tôi là tu sĩ đa tình

Nên không yêu chỉ, riêng mình ai đâu!

Tôi yêu, khắp cả hoàn cầu

Yêu từ con kiến, con sâu mọi loài

Ba ngàn, thế giới trần ai

Bao nhiêu biển rộng, sông dài đều yêu

Yêu bông, hoa cúc mỹ miều

Yêu cây cỏ dại, tiêu điều xác xơ

*Yêu nhiều, nên mới thành thơ
Dạ vương vấn dạ, lòng ngơ ngẩn lòng
Mắt buồn, như mắt trăng trong
Mắt buồn như lá, thu phong bay vèo
Thơ trong, tay áo tỳ kheo
Tự tìm đến lấy, mà gieo hạt tình
Tu cho, đời bớt điều linh
Cầu cho hết mọi, người mình đã yêu*
Việt Chí Nhân

Giáo sư Trần Đức Thanh Phong tiếp lời:

Tôi lúc đó mới khoảng 15 tuổi mới tốt nghiệp bằng thành chung, sau này gọi là trung học đệ nhất cấp đã được cha tôi gửi gắm cho đi Nhật học văn hoá và quân sự trong nhóm Đông Kinh Nghĩa Thục do cụ Cường Để và Phan Bội Châu chủ chương. Đường đi sang Nhật bảy giờ rất khó khăn chúng tôi đi trốn theo đường giầy lên Cao Bằng rồi theo đường bộ sang Tàu, từ Tàu mới trốn sang Nhật bằng đường thủy. Sau khi học hết bậc hậu đại học muốn trở về nhưng thời thế biến đổi, Pháp trở lại nước Việt, cuộc kháng chiến chống Pháp bùng nổ, tiếp đến Điện Biên Phủ thất thủ, Hiệp Định Genève chia đôi đất nước, Nam Bắc phân tranh, tôi lang bạt sang Lào nói tiếng Pháp học tiếng Việt, sau cùng thì cũng đến Mỹ và định cư ở California và bây giờ được tụ hội với anh em trong CLB Thiên Thơ ngày hôm nay. Tôi sinh năm 1927 năm nay vừa đúng 83 tuổi.

Ông Trần Đức Thanh Phong vừa chấm dứt thì cô Kim Trang và Ông Lực đứng dậy xin ra về vì đường quá xa và đã hơn 4 giờ chiều, ông Dương Thanh Phong đề nghị cố nán lại khoảng nửa giờ nữa để nghe ông Hà Việt Văn biểu diễn nghệ thuật ca trù, một nghệ thuật đặc thù của dân tộc Việt.

Nhóm Thiên Thơ ở San Diego đành ở lại, ông Văn dở hết tài nghệ đã luyện tập lâu ngày tay đánh trống, tay đánh phách miệng ngâm thơ theo điệu hát nói, lên bổng xuống chìm, lời thơ tiếng trống hoà lẫn nhau, thỉnh thoảng xen vào tiếng phách thật tuyệt diệu, dù tôi đã được nghe nhiều lần trong buổi thiếu thời nhưng lần này thật là tuyệt vời, bất ngờ. Ba người trên San Diego ra về lòng còn lưu luyến không muốn rời phòng và hẹn tháng sau sẽ đến họp đúng giờ. Anh em trong khu little Saigon còn ngồi lại thảo luận về câu đối:

-Câu I ông Quỳnh xướng :

Tổng biệt năm qua , tâm sự ngổn ngang, đêm trừ tịch

Câu họa:- *Đón chờ vận mới, niềm riêng thao thức, buổi dăng trình-* Ông Song Thuận

- *Hữu trách tang bồng, việc chung gánh vác buổi sơ sinh-* Cô Ly Ly

- *Nghênh đón xuân về, tâm hồn dao động, tối giao thừa-* Dương thanh Phong

-Câu II ông Dương thanh Phong xướng :

Trâu đi cạp lại, phá tan xiềng xích ở trời Nam.

Câu họa:-*Phương Bắc dân oan bị xiết cổ thảm thê năm con Sứu- ông Quỳnh*

-*Bão đến lụt về, quét sạch gông cùm nơi đất Bắc. BSTRần Quý Trung, San*

Diego

Sau một thời gian phân tách và mổ sẻ bằng trắc, đòi chữ, đối nghĩa rất tỷ mỉ, gay go nhưng rất hào hứng và sáng khoái, anh em đã chọn ra được những câu đối tương đối được mọi người đồng ý như sau:

Câu một do ông Quỳnh xướng:

Tống biệt năm qua, tâm sự ngổng ngang, đêm trừ tịch.

Hai câu trúng cách:

Câu 1. *Đón mừng vận mới, niềm riêng thao thức, buổi đặng trình.* Ông Song Thuận.

Câu 2. *Nghênh đón xuân về, tâm hồn giao động, tối giao thừa.* Ông Dương thanh Phong

Câu số 2 do ông Dương Thanh Phong xướng:

Trâu đi cạp lại, phá tan xiềng xích ở trời Nam.

Câu họa của BS Trung coi như trúng cách:

Bão đến lụt về, quét sạch gông cùm nơi đất Bắc

Cuộc họp mừng xuân Canh Dần kéo dài mãi đến 6 giờ mới bế mạc, sau khi mọi người bu tùm vào dọn sạch sẽ nơi phòng ốc, trụ sở.

Đặc phóng viên của Báo Điện Tử phamlaitaythi.com tường trình .

